

Istarska Seosko Urbana Zajednica
Comunità Urbana Rurale Istriana

www.isuz-curi.eu
NADOGRADIMO 95-icu

Genuine Logo © Microsoft corp.

Petar Bađić

copyleft open source
pulskoj mladosti

Autor:

Petar Bačić, rođen i odrastao u Puli, srednjoškolsko obrazovanje završio je u pulskoj Gimnaziji, matematičko-informatički smijer. Diplomirao je računarstvo na FER-u u Zagrebu i izobrazbu za sportskog učitelja pri KIF-u u Zagrebu i pri austrijskom skijaškom savezu. Dugi niz godina bavi se istraživačkim radom dijagnostike lokomotornog sustava na području sporta i rehabilitacije (<http://www.argont.net>)

U jesen 2016. skiciravši obrise gradske sportsko-rekreativne zone na Vallelungi (<http://www.csv-pula.com>) pokušao spojiti gradske i državne vlasti kao i same građane Pule ([15\\$ for olympic pool in Pula](#)) da s mrtve točke pokrenu revitalizaciju napuštenih vojnih zona grada Pule.

U Puli, 15. travnja 2021.

Sadržaj

Identitetske, programske i projektne osnove razvoja.....	5
Identiteti u svijetu STEM-a	2
Tvorničke postavke južnoslavenskog zajedništva	2
O lijevom suverenizmu.....	4
Tri temeljna promašaja današnje hrvatske ljevice.....	4
1. Herceg-Bosna	4
2. HOS i ZDS	6
3. Blaiburg	7
Crkva i ljevica u Puli i Hrvatskoj	9

Razvojno okruženje

Profesionalizacija javne uprave.....	11
Nevladine i nevladajuće udruge	11
Urbanocentrične zajednice Republike Hrvatske u Europski Regiji.....	12
IT – Pilot projekt autohtone etnokracije.....	12
Broj općina i razvojni projekti mikrosredina	13
Primjer Crowdfunding projekta	14
Transparentnost gradske uprave.....	15

Temeljni izazovi 21. stoljeća

Multikulturalnost i multikulturalni kapaciteti zajednice	16
Konfesionalni vjeroučilišta, opće religijsko obrazovanje	16
Isticanje vjerskih simbola u javnim prostorima	17
Međugeneracijska sinergija.....	17
Autonomija sveučilišta	18
Kaštjun.....	18
Uljjanikov poučak	18

Projekti Grada Pule

Grad Pula – izolacionizam ne smije biti rješenje.....	20
Muzil	20
Šest hitnih javnih radova.....	21
Pulski ̵psilon.....	22
Forum na moru.....	23
Integralna Riva	23
Sveučilišna knjižnica.....	24
Program unaprijeđenja parkiranja u gradu.....	24
Gradski konferencijski centar.....	25
Dodatni IT projekti	26
Sport u gradu Puli i maksimirski stadion.....	26
Centar sportova na vodi	27

Grad Pula

Identitetske, programske i projektne osnove razvoja

Godine 1995 završen je četverogodišnji rat u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini. Uobičajeni optimizam uspostavljanja mira i ponovne izgradnje zemlje izostao je potom zbog nedorečenih obrazloženja uzroka rata i samog njegovog tijeka te se, eto već više od četvrt stoljeća uzrok traži u vjekovnim mržnjama među narodima. Što je naravno potpuna besmislica.

To što su pitanja identiteta glavna tema u svim društвima nekadašnje države govori nam jedino o tome da je tim ratom velika većina ljudi ipak bila zatečena i na njega potpuno nespremna.

Grad Pula u svom današnjem obliku izgrađena je u 19. stoljeću kada je nekadašnje multietničko carstvo iz zapuštene močvare odlučilo u pulskom zaljevu izgraditi svoju glavnu ratnu luku. Nekako u isto vrijeme sazrijevala je i ideja južnoslavenskog zajedništva koja je danas u Hrvatskoj prešutno izbjegavana mada je ona u svojoj izvornosti važan i iznimno vrijedan dio [hrvatske nematerijalne kulturne baštine](#) na kojima je uostalom i utemeljena današnja europska unija.

A to je zajedništvo popraćeno i potpuno promašenim ustaštvom koje nije ništa drugo do loše strane toga zajedništva. Ne postoji naime, takvo nešto kao vjekovna mržnja Hrvata i Srba kojom se napadala Hrvatska 90-tih godina. Jedino što postoji je vjekovna težnja za nenasilnim suživotom dviju nacionalnih zajednica kojima jezični prevodioci nikada nisu bili potrebni.

Poticanje te teme u ratom neopterećenoj Puli nije nužno samo radi identiteta Grada Pule već i stoga što je onaj izvorni, ratovima neopterećeni duh južnoslavenskog zajedništva nužan radi uspostave dobrosusjedskih odnosa između svih današnjih suverenih južnoslavenskih Republika.

A time se pridonosi i stabilnosti okruženja koje značajno utječe na mnoge razvojne planove Istre i posebice Grada Pule.

Identiteti u svijetu STEM-a

O važnosti pitanja identiteta najbolje nam govori analogija sa konceptima objektnog programiranja u računarstvu gdje je određene teme potrebno kvalitetno i postojano upakirati i začahuriti u zasebne objekte definirajući pritom njihova nasljedna svojstva koja će nam omogućiti daljnji razvoj projekata temeljenih na svojstvima tako definiranih objekata.

Želimo li naime kvaliteno i produktivno raditi na računalu važna je ne samo funkcionalnost programskog okruženja već i njegova stabilnost. Za kvalitetan rad, rekli bi u politici "za okretanje budućnosti", moramo se prije svega osloniti na pouzdanost objekata kao što su npr. ponašanje miša ili prozora u određenom operacijskom sustavu – da navedemo samo neke.

Slijedom te analogije identitetske bi odrednice u politici predstavljale operacijske sustave poput npr. Linuxa ili Windowsa, lijeve ili desne političke opcije predstavljale bi izbor programskog okruženja odnosno jezika poput C-a ili Java dok bi sve ono što radimo u takvom programskom okruženju predstavljalo "okretanjem boljom budućnosti". Problem u Hrvatskoj je da su nam operacijski, jednako kao i programski sustavi u kojima radimo krajnje nestabilni a slijedom toga je i budućnost koju možemo ponuditi našim građanima upravo takva – KRAJNJE NESTABILNA.

Tvorničke postavke južnoslavenskog zajedništva

Južnoslavensko zajedništvo pojam je koji se u svojoj suštini odnosi na težnju za nenasilnim suživotom autohtonih nacionalnih zajednica na određenom etnički izmiješanom prostoru.

Identitetske su to osnove koje su plebiscitom prihvaćene u Istri 90-tih godina. Otada se Istra sve više okreće vlastitim, sitnim interesima te se sve više udaljuje od ostatka Hrvatske prepuštajući sva identitetska pitanja i tumačenja koja Istru vežu s njenim južnoslavenskim okruženjem hrvatskoj ljevici tj. SDP-u kao brojčano najsnažnijem nosiocu lijeve političke misli. A ta je ljevica nažalost, za razliku od one ljevice čije je stoljetno djelovanje dovelo do izgradnje današnje moderne Republike Hrvatske identitetska pitanja u potpunosti prepustila hrvatskoj desnici koja u svom traženju identiteta štošta izgovara i štošta piše.

No desnica to ne čini stoga jer je "fašistička" (što je inače omiljeni protuargument kojim ljevica već godinama truje hrvatsko društvo) već to čini stoga što je bila isključena iz društveno-političkog života prve Republike. A poput svakog neformiranog djeteta, hrvatska desnica po pitanjima identiteta barem vrišti te pri tom ponešto i kaže, za razliku od ljevice koja svo to vrijeme diskretno šuti.

Šuti, uživajući u siromaštvu intelektualnog blagostanja koje joj je prva Republika ostavila u nasljeđe.

Multietnička carevina za čije je vladavine sazrijevala ideja južnoslavenskog zajedništva bila je vojni savez koji je na okupu držala višestoljetna prijetnja otomanskim osvajanjima. Nestankom te prijetnje nestala je i ona koheziona sila koja je držala carevinu na okupu što je dovelo do težnji za osnivanjem zasebnih nacionalnih zajednica. Zajedništvo Hrvata i Srba s prostora tadašnje carevine kao najbrojnijih naroda kojemu su se priključili i Slovenci bilo je prvenstveno motivirano da bi se odmaklo od nasilja kojime su ovi prostori stoljećima bili izloženi a koje se moglo očekivati ukoliko bi došlo do naprasitog formiranja novih država.

Treba napomenuti da tadašnje zajedništvo Hrvata i Srba nije bilo usmjereni prema supremaciji nad ostalim

nacionalnim zajednicama tadašnje carevine na tadašnjem južnoslavenskom prostoru (poput npr. Talijanske, Njemačke ili Bošnjačko-muslimanske) već je bilo zamišljeno da pruži temelj za ostvarivanje nacionalnih sloboda svih nacionalnih zajednica obuhvaćenih južnoslavenskim prostorima tadašnje carevine.

No u taj put izgradnje nenasilnog zajednišva autohtonih naroda netko je umetnuo [klicu nasilja](#) nazvavši tadašnju Srbiju "slobodarskim pijemontom južnoslavenskog zajedništva" stavivši time taj ogroman teret oko vrata jednoj maloj i još vrlo mladoj dinastiji što je početkom 20. stoljeća dovelo do desetljeća političkog nasilja u samoj Srbiji koje je kulminiralo 1914. atentatom u Sarajevu i koje je dovelo do toga da je nakon stoljetnog svojatanja južnoslavenskih prostora danas Srbija u svađi sa svim svojim susjedima i sa gotovo-pa-cijelim svijetom.

Treba pritom napomenuti, pogotovo onom dijelu hrvatskog društva koje misli da južnoslavensko zajedništvo isključuje hrvatski nacionalni identitet, da je Srbiji još davne 1915. godine ne službenim Londonskim ugovorima ponuđena velika Srbija, no tada je Srbija imala mudrije nacionaliste poput Nikole Pašića koji je odbio te planove u korist zajedničke države jer je znao da bi u protivnom Srbija ratovala protiv tog južnoslavenskog zajedništva koje je na prostorima tadašnje carevine bilo jednako zastupljeno, kako kod Hrvata tako i kod prekodrinskih Srba.

Upravo je u toj i takvoj konstitutivnosti Srba iz te davne 1915. (koja nije samo puko slovo na papiru kakvo se zahtijevalo 90-tih godina), izražen sav duh južnoslavenskog zajedništva kojeg je potom narušila navrat-nanos osnovana zajednička država a koje je u kratkom periodu NOB-a nakratko ponovno zaživjelo u svojoj punini.

Programske osnove

O lijevom suverenizmu

Lijevim suverenistima, kao i liberalnim globalistima, u fokusu interesa su prava pojedinca.

Dok liberalni globalisti teže SLOBODI pojedinca, lijevi suverenisti teže ZAŠTITI pojedinca polazeći od teze da je pojedinac društveno biće kojemu je, da bi bila/bio slobodan, prije svega potrebna legitimna zaštita nasuprot one/onoga koji se nalazi u boljoj društvenoj poziciji.

Suverenizam se očituje u poduzimanju i zalaganju za mjere u izgradnji konkurentne države na globalnom tržištu država, gdje su oblici zaštite pojedinca temeljni kriterij državne konkurentnosti.

Doznači više na <http://www.isuz-curi.eu/program/lijevi-suverenizam.html>

Tri temeljna promašaja današnje hrvatske ljevice

1. Herceg-Bosna

Potrebno je prije svega reći da za razliku od Srbije, ne postoji niti je ikada postojala velika Hrvatska. Postoji i postojala je jedino velika južnoslavenska zajednica. I velika Srbija, kao njen jedini stvarni neprijatelj. Potrebno je da to kaže upravo hrvatska ljevica koja svojim licemjerjem kada se govori o Domovinskom ratu značajno usporava razvoj Hrvatske i uspostavu dobrosusjedskih odnosa između Hrvatske i Bosne i Hercegovine.

Nema naime Oluje, nema postignutog mira u Hrvatskoj kao niti u Bosni i Hercegovini, nema Daytonskog mirovnog sporazuma, ničega od svega toga nema bez Herceg-Bosne i bez HVO-a. I njihovih presudnih operacija na Dinari i Neretvi kojima je osvajački pohod stvaranja velike Srbije izgubio svoj smisao te doveo do mira kako u Hrvatskoj tako i u Bosni i Hercegovini. Mir na prostorima Bosne i Hercegovine i Hrvatske nije postignut pričanjem viceva i nasmijavanjem neprijateljske vojske već je to omogućila Hrvatska Vojska u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini kao i snage Armije BiH koje su zajednički u tim akcijama djelovale.

Neovisno o pravnim tumačenjima, i najprostodušnjem je građaninu Hrvatske i Bosne i Hercegovine jasno da je hrvatsko i bosansko-hercegovačko ratište u ratovima 90-tih bilo jedno jedinstveno ratište.

Ono što je pri tom potrebno reći je da je od svih ratova 90-tih, čije se započinjanje pripisuje Slobodanu Miloševiću, rat između Hrvata i Bošnjaka jedini rat u kojem je Slobodan Milošević odnio pobijedu.

Nikakvog dogovorenog rata u 90-tima nije naravno bilo. Dade se to isčitati iz brojnih iskaza svakog vojnika na svim tada sukobljenim stranama i ratištima. Osim naravno onog dijela poraženih koji su nošeni vlastitim junaštvom bježali pritom glavom bez obzira.

I Slobodan Milošević i Franjo Tuđman nastojali su zbog pritisaka međunarodne zajednice izbjegći otvoreni sukob. U takvom, strogo kontroliranom sukobu, Slobodan Milošević ostvario je u Karađorđevu svoju jedinu namjeru a to je započinjanje sukoba između Hrvata i Bošnjaka.

No sukob Hrvata i Bošnjaka koliko god nažalost bio iskren i brutalan, danas se može reći da je u vojnem smislu pomogao i jednima i drugima da izbjegnu veće direktnе sukobe s neuporedivo opremljenijom srpskom vojskom te da oboje dobiju neophodno vrijeme da se naoružaju i da učvrste vlastite redove. Što je u konačnici i omogućilo ratne operacije koje su potom dovele do postizanja mira u Bosni i Hercegovini.

Pokolj u Srebrenici jasna je potvrda kako bi rat u Bosni i Hercegovini izgledao da se srpska vojska nije, sve do tog ključnog trenutka osvajanja Dinare od strane HVO-a, tako opušteno zabavljala promatrajući sukob Hrvata i Bošnjaka podcjenjujući pri tom činjenicu da je Franjo Tuđman u međuvremenu gradio Hrvatsku Vojsku, naoružavao i Bošnjačku Vojsku te zbrinjavao tisuće bosansko-hercegovskih izbjeglica.

No i bez ovih objašnjenja običnog promatrača koji se natječe na lokalnim izborima na tamo-nekoj periferiji Hrvatske, politikantske tvrdnje koje danas uglavom dolaze od hrvatske ljevice, da je Herceg-Bosna zločinačka tvorevina a bez pokušaja da se uopće nađe pozitivno tumačenje nečega što je nedvojbeno dovelo do uspostave mira značilo bi tvrditi da je i sama uspostava mira zločinački poduhvat. Narativ je to koji je ujedno i najveća prepreka uspostave dobrosusjedskih odnosa Hrvatske i Bosne i Hercegovine.

2. HOS i ZDS

Govoreći o pozdravu Za Dom Spremni iz Domovinskog rata kojeg su kao vlastito obilježje nosile snage HOS-a potrebno je prvo istaći da se Hrvatsku ne može usporediti i stavljati u istu ravan s zakonodavstvom Italije i Njemačke. Obije su te zemlje poražene u 2. svjetskom ratu. One nisu imale NOP kao pobjedničku vojsku koja je i te kako baštinila rezultate te pobjede na uštrbu poraženih. Opravdano je stoga sumnjati ne radi li se ovdje tek o težnji za nastavkom tog baštinjenja kao i nastuprt tome, ne krije li se u učestalim provokacijama korištenjem ZDS-a težnja za raskrinkavanjem tog baštinjenja. Ako ništa drugo, pošteno bi bilo ovime barem otpočeti svaku raspravu o znakovlju HOS-a.

Kada je o zakonodavstvu Italije i Njemačke riječ, zanimljivo bi bilo vidjeti kada bi netko danas Italiju i Njemačku napadao nošen mržnjom kojom je Hrvatska napadana 90-tih godina, kolike bi pri tom nacističke i fašističke uniforme bile izvučene iz raznih podruma te kako bi se to uzorito zakonodavstvo prema tome postavilo.

No u toj je raspravi najbolje krenuti od tvrdnje Franje Tuđmama da je "*NDH bila među ostalim i rezultat stoljetne težnje Hrvatskog naroda za vlastitom državom.*"

O toj se tvrdnji može naravno, u jednoj viziji Strossmayerove južnoslavenske zajednice i raspravlјati. No ta je tvrdnja bila opravdano izrečena kao dio retorike kojoj je za cilj bio postizanje jedinstva nenaoružanih hrvatskih građana u tada već otpočetom puzajućem preuzimanju tadašnje države i njene Armije od strane tadašnjeg vodstva Republike Srbije. Benigna je to trenerska retorika (naslušali smo se 90-tih i mnogo gorih) koju bi svaki građanin zemlje koja igra vrhunski nogomet trebao razumjeti kao i to da dobar trener, da bi svojim igračima bio stvarno uvjerljiv prvo mora samoga sebe uvjeriti u ono što govori. Dobar se trener neće naravno potom morati niti opravdavati za izrečeno osim ukoliko nije naravno totalni idiot koji u svlačionici ne zna za granicu dozvoljenog ukusa.

Da bi današnjoj omladini koja na stadionima uzvikuje Za Dom Spremni objasnili što to znači, umjesto kontraproduktivnih zabrana, hrvatsko bi društvo nakon 20 izgubljenih godina prije svega trebalo shvatiti da detuđmanizacija hrvatskog društva ne znači negaciju Franje Tuđmana kao ratnog predsjednika Hrvatske već znači prelazak iz ratne retorike u mirnodopsku. Kao i otvaranje mnogih zaostalih tema poput tranzicije partitokracije i privatizacije.

Nadalje, da bi izrijekom tvrdili da je pozdrav Za Dom Spremni veličanje ustaškog režima potrebno je prethodno jasno reći što je to bio ustaški režim tadašnje kvislinške tvorevine. Tvorevine koja se sramotno nosila hrvatskim imenom jedino zbog narcisoidnosti tadašnjeg samozvanog vojskovođe Slavka Kvaternika. Pretpostavljajući valjda da će se time postići veća poslušnost hrvatskog naroda prema tadašnjoj okupacijskoj upravi. Poslušnost hrvatskog naroda i izbjegavanje bunta koji je državnim udarom već učinjen 27. ožujka u Beogradu (dakle svega 2 tjedna prije osnutka NDH), jedini je razlog zbog kojeg je tadašnja kvislinška tvorevina ponijela Hrvatsko ime. A time je bila i predana u ruke političkim marginalcima bez ikakvog legitimite u hrvatskom narodu.

Dakle:

- NDH je poklonjena tvorevina. Za njeno stvaranje nisu podnesene nikakve žrtve i kao takva je potpuno bezvrijedna.
- NDH jest bila težnja Hrvatskog naroda. Ona kukavička težnja koja je krasila Europu toga vremena da se izbjegnu ratna stradanja i sačuvaju imovina i životi. U čemu je i uspijela. I to po katastrofalne posljedice po sve građane Hrvatske i hrvatsku državotvornost.
- NDH je bila zločinačka, nije bila totalitarna. Bila je zločinačka jer je prihvaćanjem rasnih zakona i legalizacijom ubijanja koja su iz tih zakona proizilazili bila prvenstveno antikršćanska.

Ove tri temeljne odrednice NDH govore nam da je vojska te tadašnje tvorevine ustvari za dom bila potpuno nespremna! Što je pak dijametralno suprotno sa svime onime čime se danas mogu opisati postrojbe HOS-a iz domovinskog rata.

Sva silna mahanja zastavama koja su krasila prve višestranačke izbore bila bi danas smiješna i ponižena kao i početno paradno osnivanje Zbora Narodne Garde jer su to sve bila neprijateljskoj vojsci predvidiva događanja

koja je u svojim osvajačkim planovima namjeravala sasjeći stvaranje Hrvatske Vojske u samome njezinu začetku. Vjerojatno bi u tome i uspijeli da u toj jednadžbi osvajanja Hrvatske nije bilo mladalačke ne-ideologizirane ludosti koja je krasila postrojbe HOS-a. Za onaj manji ideološki ostrašeni dio HOS-a također je pogrešno tvrditi da se radi o veličanju tadašnjeg kvislinškog režima već prije svega o skidanju ljage s imena vlastitih djedova kojima su se obespravljalivale i ponižavale cijele generacije hrvatskog i bosansko-hercegovačkog društva za vrijeme trajanja prve Republike.

Snage HOS-a nisu naravno obranile Republiku Hrvatsku. Republiku Hrvatsku obranila je u domovinskom ratu stvarana i stvorena Hrvatska Vojska. Čiji je HOS bio sastavni dio. No ono što izdvaja HOS je to da je to bila ona nepredvidiva ludost sa kojom neprijateljske snage nisu računale i koja je prihvatiла prvi vojni udar na Republiku Hrvatsku, posebice u Vukovaru čime je omogućeno stvaranje današnje Hrvatske Vojske.

Tvrđiti dakle da je pozdrav Za Dom Spremni ustaški pozdrav i veličanje ustaške kvislinške tvorevine isto je kao i tvrditi da je današnja Hrvatska Vojska ustaška tvorevina.

Ono što bi hrvatska ljevica u ovoj prigodi trebala iskoristiti i reći je da, ukoliko bi u hrvatskom društvu postojao konsenzus da povijest Hrvatske nije otpočela 90-tih, da je današnja Republika Hrvatska utemeljena u NOB-u, da je jedina zemlja Europske Unije (nadamo se da će to uskoro biti i Bosna i Hercegovina) koja je samostalno pobijedila fašizam te da kao takva i samo kao takva(!!!), 25 godina po okončanju Domovinskog rata ima puno moralno pravo a time i mogućnost reći da pozdrav Za Dom Spremni nije nikakvo veličanje fašizma već iskaz prkosa prema mržnji kojom je Hrvatska 90-tih napadana i kao takav nedijeljiv dio oružanih snaga Republike Hrvatske kao i jasna poruka da se Hrvatsku mržnjom ne može nikada više napadati.

Jedino ta i takva Hrvatska mogla bi odati dužno poštovanje doprinosu HOS-a i njihova pozdrava Za Dom Spremni u obrani od agresije na Republiku Hrvatsku. Bolju poruku hrvatskoj desnici hrvatska ljevica po ovom pitanju ne može poslati.

Pozdrav Za Dom Spremni prije svega je ipak unutarnje pitanje Hrvatske Vojske od čega treba razdvojiti pitanje crne boje koja Hrvatskoj Vojsci ni u kom svojstvu ne priliči. Reguliranjem javnog pojavljivanja uniformi i znakovlja Hrvatske Vojske trebalo bi regulirati i pitanje javnog isticanja pozdrava Za Dom Spremni. Jedino otvoreno pitanje pri tom je da li su veterani HOS-a uistinu punopravni dio Hrvatske Vojske i da li je njihov doprinos u Domovinskom ratu na odgovarajući način vrednovan.

Ono što bi regulacija doprinosa HOS-a u domovinskom ratu kao i pozdrava Za Dom Spremni trebala omogućiti je otvaranje jedne mnogo važnije teme kao i postizanje nužnog civilizacijskog iskoraka koji je u prvoj Republici preskočen a taj je da su Ustaše, jednako baš kao i Komunisti, naše bake i naši djedovi. Zločinci, jednako kao i Heroji imaju svoja imena i prezimena. Može ih se nabrojati na prste jedne ruke a može ih se nabrojati i na tisuće. No oni će još uvijek imati svoja imena i prezimena. A naše bake i naši djedovi biti će uvijek samo ono što oni i jesu. Ništa više, no niti ništa manje od toga.

3. Blaiburg

Treća pogreška, ujedno i monstruoznost kojom današnja hrvatska ljevica truje hrvatsko društvo je stav o Blaiburškoj tragediji i tvrdnja da tu doduše jest riječ o zločinu no kako svi koji su тамо побijeni nisu bili nevini. Tako nešto tvrditi može jedino davati legitimitet i opravdanost tom zločinu uvjetujući time dobro poznatu isključivost koja kralji današnju ljevicu u komunikaciji sa svojim neistomišljenicima.

Monstruoznost te tvrdnje tiču se i nas u Istri kao i svih raseljenih Istrijana i Puležana jer su tragedije istarskih fojbij dijelile isti vremensko-politički, jednako tako i mentalni kontekst.

Dakle – Blaiburška tragedija nije zločin, Blaiburška tragedija je kontrolirani zločin koji je kao jedinu alternativu imao nekontrolirani zločin. Da bi razumijeli koliko su veliki razmijeri tih razlika trebali bi znati da jugoslavenski komunisti nisu bili nikakva totalitarna ili jednoumna družina već su unutar sebe imali velikih razlika. Nazivali su oni to svakako, nazivali su to lijevim frakcijama, pa desnim frakcijama, no iz današnje perspektive možemo pojednostavljeno reći da su oduvijek postojale svega dvije frakcije – Federalisti i Unitaristi.

I svi su oni bili subordinirani Staljinovoj Rusiji koja je čas podržavala jedne, čas druge ne bi li zadržala što bolju kontrolu nad jednima i nad drugima. Slična je to doktrina koju je na nacionalnim zajednicama Hrvata i Srba primjenjivala i Austrougarska monarhija ne bi li očuvala jedinstvo i subordinaciju unutar vlastitog vojnog saveza. Nadalje, opće je poznata činjenica da je Josip Broz Tito bio jedini koji je uspio prevariti Staljinu izdavajući se vjernim poslušnikom i kao Federalist i kao Unitarist osluškujući uvijek pažljivo kome je Staljin u određenom trenutku naginjao. I tako je to trajalo sve do 1948.

Ono što je važno znati za kontekst Blaiburga i Istarskih fojbi je to da je Staljinova vojska 1945. sa svojih 12 miljuna vojnika bila najmnogoljudnija vojska ikada viđena u ljudskoj povijesti i već je bila dobrano ušla na područje današnje Srbije i Srijema te je pred sobom imala nebranjeno područje NDH čije su snage tako "ponosito" nosile hrvatsko ime pod Staljingradom i diljem Rusije u prethodne 4 godine. Prethodno je Rusija sporazumom saveznika dobila kao svoju okupacijsku zonu cijelokupno područje današnje Hrvatske i Slovenije te jednog dijela Austrije i Italije. Tito, kao neosporni pripadnik federalista unutar komunista, nikada se kao te 1945. nije pred Staljinom morao dokazati unitaristom.

Postojeći narativ o veličini i snazi Titove vojske u usporedbi sa snagom Ruske vojske toga vremena potpuno je besmislen kao i tvrdnja da je Istra danas dio Republike Hrvatske iz kojekakvih razloga, osim do onog jednog jedinog i istinitog a taj je da je Titu to pošlo za rukom jer je svojom državničkom politikom sebi i svojoj Vojsci priskrbio status ispostave politike Staljinove Rusije u diobi svijeta koje su tada odredile velike sile. Prilikom koje naravno, Tita i južnoslavenske narode nitko nije ništa pitao. Blaiburška tragedija kao i većina sličnih posljeratnih zločina etničkoga čišćenja toga doba državnička je odluka Josipa Broza Tita kao i njegovo poznavanje mentaliteta južnoslavenskih naroda kojeg je u tom kratkom trajanju uspio ujediniti u zajedničkoj borbi protiv Hitlerove Njemačke.

Da nije bilo Tita i njegovih državotvornih odluka koje uključuju i Blaiburg, Ruska bi se Vojska te 1945 prošetala južnoslavenskim prostorima i nju zasigurno ne bi pratili fini-neki-Beograđani već onaj profil ljudi koji je prisutan u svakom narodu i koji se iživljava na slabijem skrivajući se pod zaštitom jačega. Isti je to profil ljudi koji je 90-tih orgiajao po južnoslavenskom prostoru skrivajući se pod zaštitom tada još uvijek naše zajedničke vojske. Nijedan južnoslavenski narod nije na to imun. NDH je najbolji dokaz tome.

Naizgled paradoksalno danas zvuči abolirati Tita za posljeratne zločine pripisujući ih pritiscima Staljinove Rusije a pri tom istovremeno graditi prijateljske odnose s današnjom Ruskom federacijom.

No upravo to bi i vodilo ka tome jer bi se u javnosti otpočelo racionalno razgovarati o doprinosu Josipa Broza Tita suverenitetu današnje Republike Hrvatske čime bi se znatno olakšao posao i današnjoj hrvatskoj ljevici u dokazivanju da je današnja Hrvatska i cijeli ovaj južnoslavenski prostor osmišljen još davne 1928 na osnovama zajedice ravnopravnih naroda definiranih od strane jugoslavenskih komunista na njihovu kongresu u Dresdenu kao i na isticanju činjenice da je osnivanje Komunističke partije Hrvatske 1937. godine, što je također učinjeno uz odobravanje Staljinove Rusije, jedan od ključnih događaja koji su omogućili stvaranje suverene Republike Hrvatske kakvu danas imamo. I kao takav je lišen svake ideološke pozadine.

Crkva i ljevica u Puli i Hrvatskoj

Nigdje u Hrvatskoj kao što je to u Puli na tako malom prostoru neposredno uz pulski zaljev ne postoji toliki broj živućih sakralnih objekata kao u Puli. Samo na tom malom prostoru aktivno je njih 6 i to prilično velikih, dok su još dva objekta dijelom muzejsko-galerijskog prostora Grada Pule.

Tu su dakle:

1. Crkva Svetе Marije od Milosrđa izgrađena 1338. i proširena 1447. godine
2. Crkva i samostan sv. Franje – sagrađen ne tako daleko od vremena nakon što je Sv. Franjo utemeljio franjevački red i koji je dovršen već krajem sedamdesetih godina 13.st.,
3. Katedrala Uznesenja Blažene Djevice Marije – Sagrađena je u 4.stoljeću da bi u 5.stoljeću dobila današnji oblik
4. Pravoslavna Crkva Svetog Nikole – Sagrađena u drugoj polovici 6. stoljeća temeljito rekonstruirana oko 1200. godine, pripadala je grčkoj pravoslavnoj vjerskoj zajednici koju su činili doseljenici s Cipra i iz Nauplionia a u njoj su po svom doseljenju obrede obavljali i pripadnici crnogorske vjerske zajednice iz Peroja. Danas u njoj svoje obrede vrši Srpska pravoslavna crkva
5. Župna crkva i samostan Sveti Antun – premda izgrađena i otvorena tek 1931 kao doprinos proslavi 700. obljetnice smrti sv. Antuna Padovanskog, zbog svog položaja neposredno uz Arenu jedan je od najmonumentalnijih i najizraženijih sakralnih spomenika grada Pule
6. Crkva Gospe od Mora dovršena 1898. godine kao tadašnja Marinekirche (Mornarička crkva)

Kao dio muzejsko-galerijske postave grada Pule tu su još i Kapela Sv.Marije Formoze sagrađena u 6. stoljeću kao dio velike benediktinske opatije srušene u 16. stoljeću te Crkva i samostan Sveta Srca iz 1908. koje je danas prenamijenjen u jedan od najljepših galerijskih prostora Grada Pule.

Jednako kao što je u ratom neopterećenoj Puli nužno potaknuti u Hrvatskoj prešutno izbjegavanu temu izvornog južnoslavenskog zajedništva tako je u Puli kao gradu radničke tradicije i postojeće sakralne, nazovimo je infrastrukture, pogodno potaknuti i drugu iznimno važnu temu moderne Hrvatske a to je pitanje odnosa Crkve i hrvatske ljevice.

Republika Hrvatska previše novaca izdvaja za Crkvu da bi ona bila mjestom političke i vjerske indoktrinacije kakvim ona dobrim dijelom trenutno i jest.

A tamo je gurnuta zbog dugogodišnjeg obostrano rigidna odnosa Komunista i Svetе Stolice koji je istjerao hrvatsku ljevicu iz hrvatskih crkava. Ne treba ispustiti iz vida da se taj rigidan odnos ne odnosi samo na nesretno i bogohulno vrijeme prije i tijekom drugog svjetskog rata već na dugi niz godina u kojima je Svetа Stolica u svojoj rigidnosti (uzrokovanom svojim unutarnjim ustrojem) predstavljala veliku prepreku borbi hrvatskog naroda za nacionalnu samostalnost. A ta se je pak borba u feudalnim vremenima nacionalnih osvijećivanja europskih naroda itekako mogla nazivati lijevom političkom opcijom.

Ono što današnja hrvatska ljevica propušta istaći je činjenica da je Svetа Stolica po prvi puta prihvatile realnost postojanja Hrvatske državotvornosti koncem 60-tih godina prošlog stoljeća u vrijeme vladavine Josipa Broza Tita i o kojoj su sanjali i Ante Starčević i Stjepan Radić ne libeći se konfrontacije s Crkvom po pitanjima suvereniteta Hrvatske.

Franjo Tuđman 1990 samo je preuzeo odnose sa Svetom Stolicom koji su uspostavljeni tih 60-tih godina prošlog stoljeća u doba prve hrvatske Republike i Josipa Broza Tita.

Vraćanje izvornog poslanja Crkve koja se obraća pojedincu a ne kolektivu, koja spaja a ne razdvaja i čija su vrata otvorena svakome, moguće je učiniti jedino vraćanjem hrvatske ljevice u crkvu kamo ona izvorno i pripada.

Smisao Crkve zbog kojeg je ona preživjela toliko stoljeća je u pružanju duhovne zaštite od svakodnevnih iskušenja svakome pojedincu, neovisno o njegovoj političkoj orientaciji ili pak o stupnju njegove prostodušnosti.

No hrvatsku ljevicu ne treba u hrvatske crkve voditi za ručicu kao što je to HDZ činio 90-tih godina već je potrebno stvoriti takve odnose u društvu da se porukama s oltara otvorи taj prostor koji je današnjoj hrvatskoj ljevici prilično stran.

Razvojno okruženje

Profesionalizacija javne uprave

Jedinstveno je mišljenje da je u Hrvatskoj, a posebice u Istri zbog višegodišnjeg vladanja jedne političke opcije, javna uprava potpuno u službi servisa vladajućih političkih opcija i s njome povezanih interesnih skupina. Velika je to prepreka razvoju procesa i mehanizama demokratskog ustroja Republike Hrvatske koji bi trebao biti ustrojen prvenstveno kao nadstranački servis u službi građana.

Decentralizirati tako zatečeno stanje značilo bi samo učvršćivanje postojećih vertikalno umreženih interesa koje već dugi niz godina vlada Istrom i Hrvatskom. Teritorijalni preustroj Republike Hrvatske o čemu se puno govori u posljednje vrijeme za primarni bi cilj trebao imati mehanizme razbijanja tih lanaca vertikalno umrežene partitokracije.

Prvo i osnovno u svakoj reformi javne uprave je da nikoga ne bude potrebno otpuštati. Reforma koja za primarni cilj ima otpuštanje javnih službenika unaprijed osuđuje svaku reformu na neuspjeh.

Jedan od mehanizama koji bi mogla i trebala upotrijebiti Republika Hrvatska za demontiranje tih lanaca i neefikasnog nadzora javne uprave je izgraditi službu profesionalnih timova rukovodilaca/menađera (nešto poput Eliota Nessa i njegovih Nedodirljivih iz znamenitoga filma) koji bi bili direktno subordinirani gradskoj upravi i koji bi bili nadređeni i odgovorni za cijelokupnu javnu upravu gradskih središta i koji bi bili kružno raspoređivani po cijelom teritoriju Republike Hrvatske. Javna i transparentna rotacija takvog rukovodećeg kadra unutar Hrvatske trebala bi se redovito obavljati nakon svakih lokalnih izbora.

U slučaju da imamo npr. ca 120 gradskih središta u Hrvatskoj to bi značilo 120 timova profesionalnih rukovodilaca koji bi se nesumice rotirali nakon svakih lokalnih izbora. Veliki dio poslova takvi timovi mogu odradivati na daljinu koristeći moderna IT rješenja tako da članovi tih timova niti ne moraju mijenjati mjesto boravka.

Nevladine i nevladajuće udruge

Profesionalizacija javne uprave trebala bi dakle obezbijediti sustav u kojemu se profesionalni i politički odnosno meritokratski i demokratski sustavi međusobno nadziru dok bi građanima trebalo biti omogućeno da iz svojih udobnih fotelja promatraju koliko oni to dobro rade te bi potom to mišljenje iskazivali na izborima.

Takov možebitni sklad političkog života u Hrvatskoj ozbiljno narušava kaos koji proizilazi iz pojma i djelovanja nevladinih udruga. Fokus se naime pretjerano stavlja na financiranje udruga a ne na pravi meritum a taj je sadržan u samom imenu - NEvladina udruga.

Nevladina udruga izvorno se ne odnosi na udrugu koja ne dolazi od vlade već je to udruga koja ne vlasti. Izvorni naziv Non-governmental organization (NGO) u Hrvatskoj je potpuno pogrešno preveden pa se je umjesto ispravnog naziva Nevladajuće organizacije uvriježio pojam Nevladine organizacije. To što i jedan i drugi naziv dijele jednaki akronim (NVO) daleko je od toga da su istog značenja.

Velika je to razlika. Dapače, nebrojene nevladine udruge koje djeluju na području Republike Hrvatske itekako se mješaju u vladanje potičući putem nevladinih udruga neke vlastite politike gradeći pritom vlastite političke karijere potpuno suprotne onome čemu su u većini zapadnih demokracija nevladajuće udruge namijenjene. To što je u Hrvatskoj potpuno pogrešno prevedeno u nevladine udruge odnosi se upravo na to - da budu nadopuna demokratsko/meritokratskoj vlasti, da se bave temama i područjima koje oduzimaju vrijeme i energiju onima koji moraju na dnevnoj bazi donositi mnoge teške odluke koje se tiču života svih nas.

Želi li se unaprijediti partitokratski sustav naslijeden iz bivše države s kojim se Republika Hrvatska bori već više od 30 godina potrebno je jasno odrediti i zakonski razdvojiti sustave koji vladaju od nevladajućih sustava. Jedino će na taj način društvo znati koji segment javnog života treba unaprijeđivati i načina na koji je to potrebno činiti.

Urbanocentrične zajednice Republike Hrvatske u Europsi Regiji

Prvo i osnovno, u ovdje predloženom konceptu regije odnosno županije nemaju svoje zasebno birane predstavnike. Njih čine svi gradonačelnici okupljeni u jedno zajedničko tijelo koje odluke donosi jednoglasno i bez preglasavanja.

U takvom se ustroju gradonačelnici npr. Istre mogu okupiti radi rješavanja zajedničkih problema koji se tiču samo Istre na istim principima i metodama na kojima to čine i putem regije.

Nadležnosti regija/županija trebale bi biti minimalne uz prvenstvene zadaće prometnog povezivanja i prekogranične suradnje sa regijama susjednih država kao i suradnja s državnim ministarstvima zaduženim za promet, sigurnost i obranu zemlje. U nadležnosti im je i identitetska promocija za koju je brojka od 7 Regija za jednu malu zemlju poput Hrvatske gornja granica s kojom se ona može identitetski predstavljati u svijetu i u Europsi Regiji.

Prilikom razrade ovakvog urbanocentričnog preustroja Republike Hrvatske treba voditi računa da takav model preustroja bude primjenjiv i od koristi za cijelo područje BiH čija se tri naroda zbog svojih unutarnjih problema teško mogu o tako nečem dogovoriti a hrvatski bi im primjer itekako dobro došao čime bi se znatno olakšalo funkcioniranje cijelog tog teško dijeljivog prostora.

IT – Pilot projekt autohtone etnokracije

Etnobiznis omiljena je tema hrvatske desnice na koje se ljevica ne trudi ponuditi nikakva rješenja pozivajući se redovito na prakse europske unije. No već iz samo površno iznešenih osvrta na različite južnoslavenske identitete vidljivo je da živimo i uvijek ćemo živjeti u jednom multietničkom i multikonfesionalnom okruženju koji ne postoji nigdje drugdje u Europi. Stoga je potrebno uložiti veliki trud da bi se europske stečevine multikulturalnosti ne samo precrtele već i znatno unaprijedile.

Polemika koji se preljeva iz susjedne Bosne i Hercegovine gdje se već dugi niz godina provodi preglasavanje hrvatske nacionalne zajednice i koja trenutno opterećuje prostore Hrvatske trebala bi potaknuti i hrvatsku IT zajednicu koja bi neopterećena tom polemikom mogla ponuditi neka izborna rješenja prethodno ih testirajući na unutarnjem području Hrvatske.

Tako bi mi u Istri mogli npr. provesti pilot projekt etnokratskog biranja na način da na već uobičajeni glasački

listić stavimo listu autohtonih nacionalnih zajednica na određenom području. U Istri bi to bile npr. Hrvatska i Talijanska. Uobičajeni odabir osoba ili lista trebalo bi potom "potpisati" odabirom nacionalne zajednice u čije ime koristimo naše biračko pravo. I tu da se na ovom pilot projektu stane.

Ovime bi statističarima mogli ponuditi vrijedan glasački obrazac i vrijedne podatke kako bi izgledali izbori kada bi listićima pojedine nacionalne zajednice pridjeljivali različite koeficijente ili pak kada bi se izborni rezultati isključivo kreirali iz listića pojedinih nacionalnih skupina. Kada jedanput imamo kvalitetan podatak s njima statističari potom mogu činiti razna čudesa. Pa možda iz toga i izađe nešto mudroga.

Ovime je važno ukazati da je važno odvojiti tehničke pojmove kako se pojedini glas evidentira od pojnova kako se ti glasovi skupno tumače i kako se time potom formira uprava.

Broj općina i razvojni projekti mikrosredina

Razlog velikog broja općina u Hrvatskoj nisu usluge koje općine moraju nuditi svojim građanima, jer uopće nije sporno da bi veća središta to bolje obavljala, već su to razvojni projekti za koje se svaka mikrolokacija potpuno opravdano bori da ne bude preglasana i zanemarena kada se o njima odlučuje na nivou većih urbanih zajednica.

Nekada su se, a i danas postoji ta mogućnost, zajmovima financirali određeni projekti. Danas moderna IT rješenja nude vrlo razrađene modele skupnog financiranja, tzv. Crowdfunding koje bi male općine mogle koristiti, ne za financiranje cijelokupnih projekata, već za financiranje idejnih rješenja na nivou gradskih središta kojima bi se pak te mogućnosti u znatnoj mjeri trebale smanjiti jer se idejna rješenja redovito koriste za financiranje promocije i nametanja vlastitih projekata interesnih skupina povezanih s lokalnim upravama i za to se naravno, koristi javnim novcem. Time si postojeća uprava osigurava akademsko pokriće za svoje projekte stvarajući time tek [privid transparentnosti i stručnosti javne uprave](#).

Profesionalni menađment koji bi trebao biti subordiniran gradskoj upravi trebao bi autonomno odobravati zahtjeve za pokretanje skupnog financiranja idejnih projekata od strane građana te bi potom trebao rukovoditi provedbom natječaja ukoliko skupno financiranje uspije.

Korištenje Crowdfunding tehnoloških alata u razvoju projekata mikro sredina

CF model skupnog financiranja bio bi model donatorskog tipa uz tzv. "sve ili ništa" tj. fiksni model koji omogućava veliku transparenntnost i povjerenje koje je nekad klasičnim zajmovima bilo nezamislivo.

- Fleksibilan Funding – pokretač projekta zadržava donacije dosegavši ili ne dosegavši predodređeni iznos. Ovaj se model uglavnom koristi za humanitarne projekte.
- Fiksni Funding ("sve ili ništa" model) – pokretač projekta zadržava donacije samo u slučaju dosezanja potpunog iznosa te tako u potpunosti preuzima rizik uloženog truda a donatorima je garantiran potpuni povrat donacije u slučaju neuspješnog prikupljanja.

Primjer Crowdfunding projekta

(Više na: <https://www.indiegogo.com/projects/15-for-olympic-pool-in-pula-croatia/>)

Predmet projekta: Natječaj za razradu idejnog rješenja pulskog centra za sportove na vodi i povezanih projekata u okruženju

Vrijednost natječaja: 612.000 kn (~\$ 90.000)

	%	(efektivni %)	
Realizacija *:	20	20	122.400 kn
Članovi žirija:	10	10	61.200 kn
Nagrade **:	70	70	428.400 kn

Nagrade žirija:

1.nagrada	50	35	214.200 kn
2.nagrada	30	21	128.520 kn
3.nagrada	20	14	85.680 kn

* - pokretanje i realizacija natječaja

** - dio predviđen za nagrade autorima razrade projekta

Zadatci žirija

Po obavljenom natječaju, za dobivanje naknade svaki član žirija mora pismeno obrazložiti svaki od svoja tri dodijeljena glasa naglašavajući prednosti i mane pojedinih rješenja. Naravno, isključivo iz domene osobnih kompetencija.

Predloženi sastav žirija:

	članova broj glasova (efektivni %) naknada po članu			
arhitektura i graditeljstvo	1	1	1,25	7.650 kn
promet	1	1	1,25	7.650 kn
konzervatorstvo	1	1	1,25	7.650 kn
ekonomija	1	1	1,25	7.650 kn
očuvanje okoliša	1	1	1,25	7.650 kn
europski fondovi	1	1	1,25	7.650 kn
predstavnik lučke uprave	1	1	1,25	7.650 kn
predstavnik Uljanika	1	1	1,25	7.650 kn

Transparentnost gradske uprave

Transparentnost javne uprave postala je jedna od hit tema parlamentarne demokracije u Hrvata. I to i nije tako loše no još uvijek je nedovoljno. Građani nisu neprijatelji da im se igle bacaju u plastje sijena. Građani imaju svoj privatni život i privatne obaveze i nemaju vremena za prekapati po portalima javne uprave. I umjesto da građani idu k njima, iskreno i transparentno bilo bi da javna uprava ide k građanima.

Dakle:

Gradonačelnik kao čelna osoba urbanocentričnog ustroja RH mora izlaziti pred građane ne kad i gdje on to želi već to mora činiti na redovnoj dvotjednoj ili četverotjednoj bazi. Na tom obraćanju Gradonačelnik mora građanima podnijeti kompletan izvještaj o svom radu u proteklom dvotjednom razdoblju kao i uputiti na dokumente koji su u tom razdoblju objavljeni i precizno objaviti gdje su objavljeni. Obraćanje javnosti mora biti najavljeno tematskim dokumentom objavljenim dan ranije tako da se novinari ili izaslanstvo građana mogu pripremiti na postavljanje pitanja koja ih zanimaju.

No transparentnost javne uprave ipak ne bi trebalo biti političko već tehničko pitanje. Napori koje čini ekipa iz portala transparentnosti trebali bi biti općeprihvaćeni od svih političkih opcija. Više na: <https://transparentor.org/>

Temeljni izazovi 21.stoljeća

Multikulturalnost i multikulturalni kapaciteti zajednice

Multikulturalnost autohtonih zajednica Istre najvrijednije je političko nasljeđe koje je Istra dala modernoj hrvatskoj Republici. Kako po pitanju same multikulturalnosti tako još važnije i po pitanju dijaloga između različitih kultura.

No multikulturalnost i kulturanost dva su različita pojma. Kulturalnost je pojam gradacije a ne diferencijacije. Kulturalnost govori o stupnju uljuđenosti pojedinca i njegova ophođenja utemeljenog na njegovom obrazovanju i njegovom odgoju. Kulturalnost može dakle biti veća ili manja. Pripadnost određenoj zajednici ne čini nekoga više ili manje kulturnim.

Nasuprot tome multikulturalnost uočava i ističe različitosti određenih zajednica koje ne karakterizira način na koji netko svira frulu ili kakve opanke nosi, već te zajednice karakterizira skup pisanih i nepisanih zakona i običaja po kojima određena zajednica komunicira i funkcioniра unutar sebe. Zatvaranje zajednica u geta i onemogućavanje punopravnog učešća u javnom životu kakvo je danas sveprisutno u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini tek je međustupanj ka izazovima koje multikulturalnosti donose u 21. stoljeću.

Multikulturalnost nije dakle nešto što se svodi na geta i rezervate već su to napor na transparentnom uobičavanju zakona i običaja prvenstveno lokane zajednice no jednako tako i svih zajednica u doticaju s određenim prostorom s ciljem razumijevanja zakonitosti po kojima funkcioniра svaki pojedinac u svom svakodnevnom ophođenju s okolinom.

Crkva je kroz svoje ekumenske aktivnosti najdalje otišla po tom pitanju i to je djelovanje jako važno za društvo jer i država mora djelovati u tom smjeru izučavajući i svakodnevno u javnost iznositi saznanja o transferima zakona i običaja koje određena zajednica sa sobom nosi kroz vrijeme(povijest) i kroz današnji globalni prostor.

Takav pristup multikulturalnosti jedna je od temeljnih postavki lijevog suverenizma i državne konkurentnosti za koju se lijevi suverenizam zalaže – da podiže vlastite multikulturalne kapacitete koji će ionako bolne migracije učiniti manje bolnjima. Prvenstveno po lokalnu zajednicu no jednako tako i po sve one koji u toj zajednici žive i stvaraju.

Konfesionalni vjeronauk, opće religijsko obrazovanje

Konfesionalnom vjeronauku prikladno bi mjesto bilo u sakralnom okruženju i ambijentu. Dobro bi bilo da se u dogovoru s crkvom iznađu i modeli direktnog financiranja i poticanja takvih programa. Konfesionalnom vjeronauku prisustvo u školama i opće-obrazovnim ustanovama više šteti nego koristi.

No u školama su jako važni programi općeg religijskog obrazovanja u jedinstvenom nastavnom planu koji uključuje sadržaje i svjetonazore svih konfesija važnih za kulturu i povijest hrvatskog društva.

To će hrvatsko društvo uvijek biti u dodiru i pod utjecajem multikonfesionalnog okruženja južnoslavenskih prostora i to prvenstveno onih koje se služe svima nama jednako razumljivim jezikom. Poticanje na konfesionalni vjeronauk kao nastavak općeg religijskog obrazovanja također podiže i kapacitete multikulturalnosti hrvatskog društva koje se na to tek treba pripremiti.

Isticanje vjerskih simbola u javnim prostorima

Treba razlikovati isticanje vjerskih simbola kao izraza poštovanjavjere od isticanja simbola kao izraza nametanjavjere. Ova današnja Republika Hrvatska stara je tek 30-tak godina što je vrlo kratak period da bi se izbalansirao taj odnos koji je bio narušen političkim ustrojem prve Republike.

Zalažemo se za diskretno postavljanje raspela u svim javnim ustanovama. Pod tim diskretno misli se na mjeru gotovo pa neprimjetnu. Naravno, uz prethodno dobivenu punu suglasnost svih građana.

Poštivanjevjere i vjerskih simbola jedno je od važnih elemenata multikulturalnih kapaciteta određenog društva i takav bi odnos zasigurno pozdravile i druge konfesionalne zajednice unatoč tome što bi se time iskazivali simboli katoličanstva.

Međugeneracijska sinergija

Problemi neodrživosti mirovinskih sustava baziranih na štednji i generacijskoj solidarnosti kao posljedica povećane životne dobi, pored migracija i multikulturalnosti, temeljni su izazovi politike 21.st.

Povećana životna dob nije tehničko pitanje odlaska u mirovinu već prije svega podizanja tržišne vrijednosti i kompetencija treće životne dobi kroz stvaranje pozitivnog i stimulativnog okruženja za akumulaciju i adaptaciju novih vještina. Za državne financije manje bi važno trebalo biti pitanje s koliko ćemo godina otići u mirovinu, puno je važnije stvarati i poticati radna okruženja da tu dob dočekamo u zdravlju i snazi, poticati dakle radna okruženja koja će usporiti liberalna izgaranja hiperaktivnosti i hipertrofije najboljih i najproduktivnijih godina.

Ključne riječi međugeneracijske sinergije su [kretanje i cijeloživotno učenje](#). Državne i regionale financije imaju obavezu, prvenstveno iz potreba prema vlastitoj stabilnosti, poticati stvaranje pozitivnog i stimulativnog okruženja da te dvije potrebe budu prihvaćene kao temeljne ljudske potrebe, poput zraka i vode.

Autonomija sveučilišta

Glavna prijetnja autonomiji mladog pulskog sveučilišta u njegovu razvoju je nesrazmijerno veliki broj javnih službenika sa završenim diplomama Pulskog sveučilišta. S druge strane i na kvalitetu nastave utječe nesrazmijerno veliki broj studenata "sa mamine kuhinje". Rješenje se mora tražiti u uobičajenim praksama koje se sprovode u svijetu a to su uvođenje upisnih kvota za studente i obrazovnih kvota za obavljanje javnih službi.

Kaštijun

Ne postoji tako nešto kao HDZ-ovo ili SDP-ovo zbrinjavanje otpada. Postoji samo ispravno zbrinjavanje otpada. Kaštijun je najbolji primjer koliko nam je kao društvu potrebno profesionalizirati javnu upravu kojom je potrebno uspostaviti povjerenje građana i javnih službi.

Povjerenje građana potrebno je radi omogućavanja kvalitetnog odvajanja otpada koje je jedino pitanje koje nije samo tehničko već i političko.

Ono prije svega mora biti jednostavno i svakome građaninu jasno pa tek potom i tehnički sprovedivo.

Dakle:

U današnjem binarnom svijetu odlučivanja odvajanje otpada poželjno je prije svega podijeliti na dnevni i višednevni otpad.

Višednevni otpad odnosi se na onaj otpad koji se može duže vremena zadržavati u kućanstvu a njega je potrebno odvojiti na, za sad prihvачene, tri opće grupe. Papir, ambalažu i staklo.

Sve ostalo je dnevni mješoviti otpad i primarni politički zadatak je razvijanje svijesti da dnevni mješoviti otpad koji ostaje za nama bude što manji.

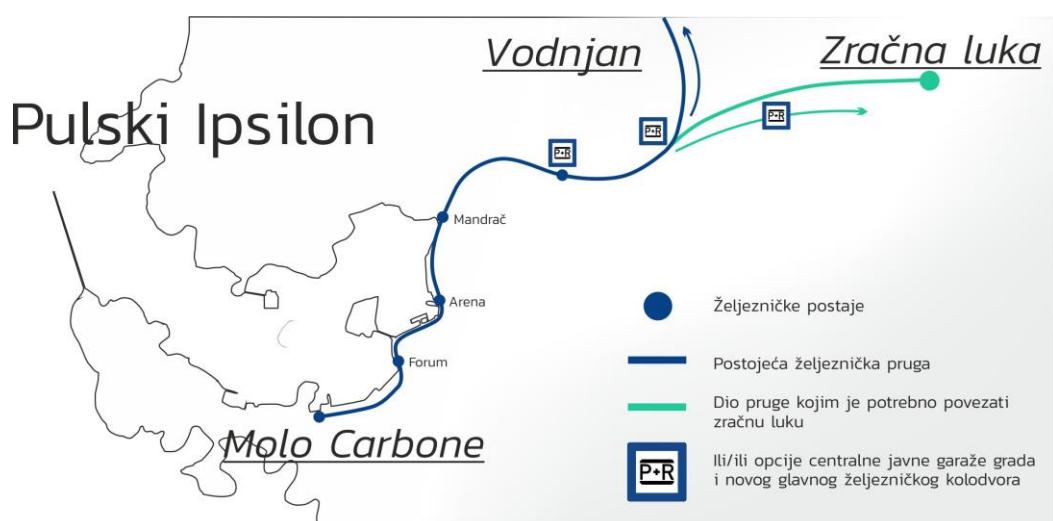
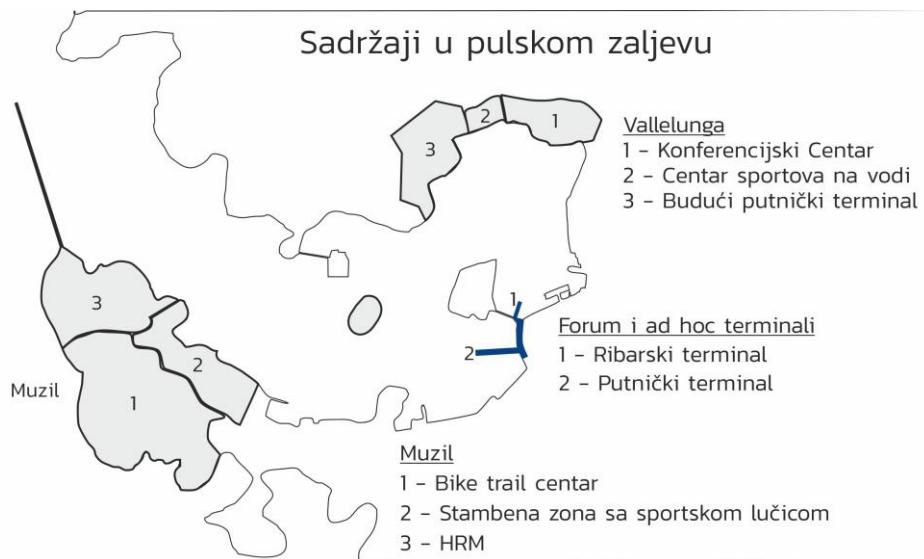
Uljanikov poučak

Uljanik nije niti je ikada mogla biti nezavisna tvrtka u koju se Grad nema što petljati. Svaka tvrtka koja djeluje u pulskom zaljevu, pogotovo Uljanikovih razmijera, ima utjecaj na ekologiju Grada, na njegovu prometnu protočnost, općenito na njegovu funkcionalnost, na socijalne i stambene prilike u Gradu. A u osnovnom i na financiranje gradskog proračuna.

Čak i tvrtke poput današnjeg vodnjanskog Infobipa koja je po urbanoj integriranosti sušta suprotnost Uljaniku nije i ne može biti nezavisan. Infobip nema značajnijih utjecaja na ekologiju, nema utjecaja na prometnu protočnost grada no ima na proračun, na stanogradnju kada su njihovi djelatnici u pitanju, kao i na zahtjeve za prometnom povezanošću. U svemu tome Grad mora biti na usluzi tvrtkama koje djeluju na njegovu području, no ima i obvezu zahtijevati da bude pravovremeno obaviještavan, dakle unaprijed, o svemu onome što možda u datom trenutku i nije za javnost.

I mora jednog dana moći svojim sugrađanima pokazati da je sukladno tome poduzimao korake radi njihove zaštite. A što je po pitanju Uljanika potpuno izostalo.

Projekti Grada Pule

Grad Pula – izolacionizam ne smije biti rješenje

Ključeve razvoja grada Pule, još od doba Austrije, držala je u rukama matična država dok je razvoj grada Pule zavisio od koristi koji je trenutna matična država imala od grada. Ono što grad Pulu određuje je njegova dominantna pozicija na sjevernom Jadranu kao i njegov razvedeni zaljev zavidne dubine. Najveći razvoj moderna Pula doživjela je u doba Austrije i u doba Jugoslavije kada je svojim matičnim državama bila od velikog značenja. Pitanje koje se dakle postavlja pred Grad je ono već ofucano:

Ne pitaj što Hrvatska može učiniti za Pulu već što Pula može učiniti za Hrvatsku.

Ono što je danas gradu Puli i njegovom zaljevu prijeko potrebno je odrediti koja su to minimalna ulaganja u javne sadržaje koje je potrebno učiniti da bi se Grad izvukao iz slijepe ulice u koju je doveden mega-projektima koji su obuhvaćeni Brijuni Rivjerom. Tek nakon tih javnih radova moći će se pokrenuti jedan noviji i drugačiji razvojni ciklus od ovog dosadašnjeg.

To je potrebno učiniti prvenstveno radi smanjenja rizika i jasnije procijene isplativosti budućih ulaganja, a ništa manje niti radi minimuma sigurnosnih potreba Republike Hrvatske. To bi trebalo omogućiti koncesioniranje i proširiti mogućnosti budućih projekata na području grada Pule uključivanjem u ponudu i onih manjih projekata s koncesijama u obimu do 30 godina koje bi trebale znatno proširiti broj i kvalitetu potencijalnih ulagača.

Muzil

Prvo što je u Gradu Puli potrebno je demistificirati stvarnu vrijednost poluotoka Muzila. Muzil je jedna, za turizam gotovo neupotrebljiva, divlja stijena i litica. Onaj njen sunčani dio najnepristupačnija je obala akvatorija južne Istre a njegova je sjeverna strana na direktnom udaru bure s pristupom dijelu zaljeva koji će u bilo kojoj kombinaciji razvoja Grada uvijek biti njegov najprometniji dio.

Forsiranje megalomanskih projekata na Muzilu imalo je i još uvijek ima jednu jedinu svrhu a ta nije ekonomski nego je službi sprovođenja politike demilitarizacije Grada.

No da li je to mudra politika?

Trenutno je situacija u Hrvatskoj takva da je sva ratna mornarica i cijelokupna hrvatska brodogradnja koncentrirana u Splitu. A time naravno i s njima povezana radna mjesta kao jedna od rijetkih preostalih u Gradu Puli koja nisu bila u direktnoj vezi s turizmom.

Da li je dakle općenito demilitarizacija Grada bila mudra politika?

Osamostaljenjem Republike Hrvatske po prvi puta u višestoljetnoj povijesti sukoba Talijana i Slavena oko Jadranu, Italija i Hrvatska imaju partnerske i prijateljske odnose u gospodarenju i očuvanju Jadranu. Jedini sigurnosni problem koji Republika Hrvatska trenutno ima je Republika Srbija koja i dalje vlastiti narod drži u psihozi novih "obrambenih" ratova.

No to sve skupa ne mijenja činjenicu da je Grad Pula i posebice Muzil kao štit pulskog zaljeva dominantna pozicija na sjevernom Jadranu i da će se slijedom toga uvijek prebrojavati krvna zrnca svakom potencijalnom investitoru, pa bila ta zrnca talijanska, srpska ili ruska. A to opet indirektno koči razvoj i ulaganja u sve ostale prostore pulskog akvatorija gdje se krvna zrnca ne bi trebala prebrojavati.

Upravo dakle iz razloga da ostatak Grada "prodiše", južna strana Muzila s lukobranom, Smokvicom i brijunskom Penedom moraju biti izuzeta iz turističkih planova i ostati pod ingerencijom Hrvatske mornarice. Zbog prijateljskih odnosa s Italijom to više ne mora biti područje pretrpano naoružanjem niti mora u svojoj cijelini biti zatvoreno za

javnost no HRM bi mogla npr. izgraditi repliku školskog broda Jadran te ga postaviti na ulazu u pulsku luku, da priča priču o časti i slavi naših južnih susjeda no jednako tako da omogući kadetima HRM-a isplovljavanja i obuku na otvorenom i prostranom akvatoriju sjevernog Jadrana. Kao članica NATO-a ta bi isplovljavanja mogla činiti i u suradnji sa kadetima talijanske mornarice što bi za Grad Pulu bio više nego ugodan pogled na svoju nekadašnju povijest. Kako za puležane u domovini, tako i za one u iseljeništvu. Takav brod s takvom namjenom i porukom, u europi bez granica, Hrvatska ratna mornarica zasigurno ne bi morala graditi sama. Jednako kao niti urediti njegovo pristanište.

Poluotok bi dakle bio podijeljen u tri cijeline:

- Izraditi i izvesti projekt tzv. Bike trail centra oko tvrđave Muzil koji bi ujedino bio projektiran i kao vojni poligon za mornaričko-pješačku obuku. Izgradnju popratiti studijom isplativosti s naglaskom finansijske samoodrživosti kvalitete tog centra.
- Izraditi projektnu dokumentaciju za stambenu gradsku zonu s pripadnom sportskom lučicom
- Užem centru oko tvrđave Maria Luise i lukobrana povratiti bi trebalo izvornu namjenu centra za obuku pitomaca i kadeta HRM i to kao ispostavu splitskog vojnog veleučilišta

Šest hitnih javnih radova

Javni sadržaji kao i usitnjavanje predimenzioniranih investicijskih projekata osnovni je manevarski prostor pokretanja razvoja grada Pule.

U nastavku slijede šest hitnih javnih radova nužnih za daljnji razvoj grada Pule

- Očuvanje industrijske zone Arsenala i Otoka prvenstveno kroz pokušaj oživljavanja brodogradnje.
- Prepuštanje dijela obale (od zgrade uprave Uljanika do ulaza na Otok) potrebama Grada i izlasku Foruma na more uz odgovarajuće smanjenje iznosa koncesije na pomorsko dobro koje opterećuje tekuće poslovanje brodograilišta. Na novoj obali ispred Foruma postaviti dva pontonska mola u svrhu pokretanja Ad-hoc rješenja za putnički i ribarski terminal.
- Izgraditi novi biciklističko-pješački most na Mandraču te očistiti i urediti postojeću priobalnu šetnicu na prva 2 (od 3 postojeća) dijela Valleunge te uvesti javnu rasvjetu cijelom njezinom dužinom. Postojeće objekte neposredno nakon mosta ponuditi u koncesiju ili uz rušenje ili uz adaptaciju postojećih objekata.
- Projektirati sadnjudrvoreda cijelom dužinom nove rive od carinskog gata do mandrača. Zaustaviti daljnje nasipavanje obale dok se jasno ne definira namijena površina koje zauzimaju 4 rubna neiskorištena kolosjeka od 7 postojećih. Poštivati princip kojim drvored odvaja prometnice za brzi promet (cesta, željezница) od prometnica za spori promet (biciklisti, pješaci) kao i redoslijed prilikom kojeg se do mora smještaju spore prometnice nakon kojih potom slijedidrvored pa potom prometnice za brzi promet.
- Izgraditi i obnoviti prometnicu od Rive do Monumenata i projektirati njezine odvojke koji će ubrzati dovođenje u funkciju 2 otpočeta nautička projekta na Katarini i Monumentima.
- Pokrenuti područje Muzila njegovom podijelom u tri funkcionalne jedinice. Prva, sjeverno od ceste od početka Muzila pa do uključno lučice Fižela odrediti kao novu gradsku zonu namijenjenu stanogradnji kao najbrže rastućem investicijskom ciklusu.

Pulski ipsilon

Nakon prvih šest hitnih i minimalnih zahvata potrebno je, nakon dugog niza godina(!), konačno jasno se odrediti o budućnosti željezničke pruge koja prolazi rivom i temeljito razmotriti njeno dovođenje u funkciju u dužini od industrijske zone Vodnjana do Molo Carbone, prvenstveno za potrebe industrijske zone Uljanika a posredno i za putničko povezivanje nekog budućeg centralnog gradskog parkirališta na sjevernoj periferiji grada za potrebe turista u vršnim ljetnim mjesecima.

Radi korištenja pruge koja prolazi kroz područje Uljanika do Molo Carbone a time i obližnjih kupališta također obešteti brodogradilište daljnijem smanjenjem iznosa koncesije na pomorsko dobro. Cilj iskorištenja postojeće pruge je i u spajanju Zračne luke na tu postojeću željezničku prugu. Potom slijede još i razmatranja korištenja željeznice za potrebe povezivanja pontonskog Ad-hoc putničkog terminala sa pulskom zračnom lukom i centralnom javnom garažom a time i novim željezničkim kolodvorom. Postojeću zgradu željezničkog kolodvora očuvati kao kulturno dobro grada.

Ciljevi pulskog ipsilona

- Povezivanje industrijske zone Vodnjana i Galižane s Uljanikom
- Povezivanje Zračne luke sa centrom grada
- Izgradnja Centralne javne garaže (Park & Ride) na ulazu u grad koja bi uključivala trgovacko-ugostiteljski prostor, parkirnu kuću i novi glavni željeznički kolodvor

Uvesti 4 redovne linije sa slijedećim stanicama:

- Linija 1 * Mandrač – Arena – Forum
- Linija 2 * Centralna garaža – Mandrač – Arena – Forum – Molo Carbone
- Linija 3 Vodnjan – Galižana – Centralna garaža
- Linija 4 Zračna luka – Centralna garaža

* - za linije 1 i 2 mimoilazna postaja vlakova bila bi postaja ispred Arene

Forum na moru

Zadržavanje postojećeg ogradnog zida i postojećeg centralnog ulaza

Postavljanje pontona za prihvat putničkih brodova za kružna putovanja.*

Postavljanje pontona za prihvat ribarskih brodica.*

* - vidi sliku iz uvida

Integralna Riva

(Forum – Stara Riva – Nova Riva – Vallelunga)

- Postojeće popločenje prostora koji graniči s morem koji se proteže od Arene do Otoka presvući u podlogu pogodnu za bicikliranje i pješačenje.
- Integracija cijelokupnog područja Vallelunga s područjem nove Rive od Arene do Mandrača u jedan jedinstveni razvojni prostor.
- Projektirati prometnovanje i zasaditidrvored cijelom dužinom od Arene do Mandrača.
- Izgraditi novi most na Mandraču, temeljito očistiti i urediti postojeću šetnicu na Vallelungi te uvesti javnu rasvijetu duž cijele njezine duljine.

Robna Kuća

Nekadašnja Robna Kuća Istra jedna je od najpodcijenjenijih vrijednosti u Gradu Puli koja je savršeno uklapljena u okolna zdanja i gradsku tržnicu, koja je pak srce gotovo svih društvenih zbivanja grada. Robna kuća otvorena je još davne 1978. godine.

U Zagrebu je 1988, dakle 10 godina kasnije otpočela gradnja Nacionalne i Sveučilišne biblioteke koja je otvorena 1995. Zgrada po stilu toliko slična pulskoj Robnoj Kući da bi se moglo čak tvrditi da je riječ o plagijatu. Ili blaže rečeno da je ova zagrebačka rađena po uzoru na pulsku.

A Grad Pula i pulsko sveučilište gotovo pa bi se moglo reći da nema sveučilišnu knjižnicu.

Robna kuća u Puli privatno je vlasništvo. Važno je to reći i poštivati. No to ne znači da ne treba uložiti truda da se ta zgrada sačuva. Njeno rušenje ili prenamjena je svakako zahtijevan i skup poduhvat za vlasnika a na mjestu na kojem se nalazi nije tom prostoru niti lako naći neku drugu namjenu.

Spašavanje Robne kuće radi adaptacije u sveučilišnu knjižnicu trebao bi biti jedan od najvrijednijih projekata koji bi Grad Pula u dogledno vrijeme trebao realizirati uz podršku Države.

Program unaprijeđenja parkiranja u gradu

Uvođenje razrađenog i mnogim turistima već poznatog sistema jednostavnih parkirnih diskova (Parkscheibe) za kratkotrajno parkiranje (Kurzzeitparkplatz)

So viel kosten Park- und Halteverstöße in Deutschland, Angaben in Euro

DIE WELT

Gravitacijski Pula ima svega dvije pozicije za Park & Ride. To je Marsovo polje koje gravitira ka Tržnici i Giardinima te Mandrač koji gravitira ka Areni i Forumu.

Sustav je moguće uvesti još "jučer" uvođenjem dviju autobusnih linija:

(P+R) Linija 1 Mandrač – Arena – Forum (park grada Graza)

(P+R) Linija 2 Marsovo polje – Tržnica – Danteov trg

Radi edukacije građana uvesti režim parkiranja Subotom i to na slijedeći način:

U Gradu dozvoliti samo kratkotrajna parkiranja korištenjem parkirnih diskova a dvije pomenute (P+R) linije uz pripadno parkiranje ponuditi bez naplate.

Gradski konferencijski centar

U dijelu gdje, gledano od strane prilaza gradom, počinju nekadašnje vojne zone područja Vallelunge prvo što upada u oči ovog zelenilom izuzetno bogatog područja je njegov pogled na grad. Također tu je i plato na samom vrhu brežuljka izuzetno velike površine koji pruža velike mogućnosti gradnje bez narušavanja okolnih vizura zbog visokih stabala koji ga okružuju.

Kvalitetna arhitektonska rješenja s spa-centrima na krovu gdje god da su izgrađena u svijetu vrlo brzo prerastaju u zaštitni znak lokacije na kojoj se nalaze. A lokacija na ulazu u Pulu s dominantnim pogledom na grad upravo je izmišljena za takav jedan projekt.

Dobro je znati da kada se radi o investicijama zlatno pravilo je da se uvijek prvo ulaže u projekte s najbržom i najvećom dobiti pa se potom ta dobit postepeno prelijeva u projekte manje dohodovne vrijednosti.

Ovo je zasigurno jedan od takvih projekata.

Više na: <http://www.csv-pula.com/projekti-u-okruzenju/hotel-monte-grande.html>

Dodatni IT projekti

- Sustav po uzoru na KärntenCARD:

IstrijanKA – uz slogan "Ona koja vam život u Istri čini boljim!"

Sustav KärntenCARD (<https://www.kaerntencard.at/sommer/>) već je duži niz godina u upotrebi u susjednoj Koruškoj koja po učešću turizma ima velike sličnosti s Istrom

- **Reftool** – razvoj alata za neobavezujuću referendumsku komunikaciju s građanima

Sport u gradu Puli i maksimirski stadion

Autor ovog programa Dinamovac je i Cibonaš "po rođenju" odrastao na ikonama poput Cice, Mlinke i Zeke kao i ciboninih Dražena i Nika. U to doba Puležani takvoga formata i potencijala (kakvih nije nedostajalo), za svoj su razvitak trebali tražiti sredine preko Učke. Svaka politika Grada Pule mora imati obavezu izlaziti snovima današnje djece ususret.

A za nas starije izboriti se i jasno poručiti Zagrebu da Nacionalni maksimirski stadion izmjeste na periferiju Grada Zagreba koja je prometno dostupna svakom dijelu Hrvatske željnog praćenja nacionalne vrste. To itekako mora biti pitanje za sve lokalne jedinice diljem Hrvatske. Nacionalni stadion koji hrvatska reprezentacija zaslužuje i treba imati mora biti dostupan iz svakog kutka Hrvatske. Ukoliko Zagreb odluči graditi isključivo Dinamov stadion u tome bi slučaju nacionalni stadion bilo najbolje izgraditi u Rijeci.

Glavni momčadski sportovi, nogomet, rukomet, košarka i odbojka moraju u Gradu Puli imati svoje "Hramove" (ne misli se pritom na veličinu nego na posebnost) za koje će se djeca i njihovi roditelji moći identitetски vezivati. Nogometni stadion Aldo Drosina i budući nogometni kamp na Marsovom polju dodatno moraju osigurati i veliki broj parkirnih mjesta. Jedan je to, uz centralnu gradsku garažu na sjeveru Grada, od dva buduća parkirna "Park & Ride" centra od velike važnosti za razvoj Grada.

Sport je neupitno već dugo vremena veliki potencijal razvoja Istre i njenog najvećeg grada Pule. Još u 70-tim godinama, dok još nije bilo gastro i eno ponude, vrijednost sporta u Istri je prepoznata kao turistički proizvod. Tako je tada izgrađeno mnoštvo tenis terena koji i danas popunjavaju hotele u ožujku, travnju i svibnju a dijelom i rujnu da bi se taj trend proširenja turističke sezone proširio potom nogometom, atletikom i u posljednje vrijeme biciklizmom kao paradigm moderne i alternativne mobilnosti aktivnog odmora.

U gradu Puli je već dugi niz godina prisutna prilično zastarijela podjela sporta na amaterski i profesionalni koja je apriori afirmativna prema prvima i negativna prema drugima što u vremenu općeg nedostatka sredstava prije svega izravno pogoda svakoga tko se ozbiljnije bavi sportom etikirajući ga ne baš popularnim izrazom profesionalca te ga, unatoč iznimno velikim odricanjima, čini građaninom drugog reda te time i značajno odvraća mlade od bavljenja sportom. Stoga ju je potrebno čim prije promijeniti u podjelu primjerenu današnjem dobu, onu na **vrhunski i rekreativni sport** jer jedino takva podjela sporta odgovara stvarnosti i jer je njome moguće povući paralelu sa svim djelatnostima u društvu u kojem je IZVRSNOST jedna od omiljenih tema u posljednje vrijeme. Bilo da je riječ o kulturi, znanosti ili pak inžinerstvu.

Za upozoriti je i na nepriznavanje uloge sporta u razvoju grada koje se očituje u pristupu izgradnji sportskih

objekata. U današnje doba računalnih igara sportski se objekti ne grade za djecu odnosno za sportaše već prvenstveno za djelatnike koje se vezuju uz sport kao što su sportski pedagozi, potom ugostitelji, majstori na održavanju i ostale slične djelatnosti. A oni su pak ti čija je zadaća privući djecu, odvući ih od neumjerena sjedenja za računalom te ih eventualno i zadržati u sportu. Djelatnici vezani uz sport te prilagodba sportskih objekata upravo i prvenstveno njihovim potrebama jedina su garancija opstojnosti takvih ulaganja.

Centar sportova na vodi

Inicirati 2016 predstavljen centar sportova na Vallelungi izgradnjom Veslačkog kluba sa veslačkim bazenom (Rowing Tank) i ostalim proširenjima za unaprijeđenjem veslačkog sporta koja na postojećoj lokaciji nisu moguća.

Ostaviti jasno definiran prostor za hangare za jedrilice i ronioce i za otvoreni 50-metarski bazen sa slatkom vodom za plivačka takmičenja. Također i za popratni Hostel za pripreme sportaša.

Više na: <http://www.csv-pula.com/mediji.html>